

Бошко Томашевић

КОНАЧНА ТЕОРИЈА

Можда се оно што најмање знам:
извесност бесконачне дубине, ускладиштење
сћања под одговарајућим осветљењем,
трајни траг написаног које понавља памћење
и (најзад) „извесност мембранске супштине бића,
апсолутног одсуства нечег испод” (Жак Дерида)
односи на оно што сам одувек писао и што пишем:
на припремање судбине на Књигу или,
што излази на исто, на припремање Књиге на судбину
као у сновима
у писању нема ничег ненаданог
све је већ садржано у чаробној ружи бележнице,
свако слово избројано је у писму,
свако посредовање у васкрсењу
речи већ је забележено у језику.
Моја теорија је у мојој песми:
тамо где пада белина снега
морам да успем да говорим
као да јесам *шамо*.

О ИНТЕРПРЕТАЦИЈИ

На граници постоји знак: „То је граница”.
У, на, изнад и око: „то је граница” не постоји никакав други
знак. Нити да је то знак знака. Ипак, могло би се наставити

даље и рећи: То је знак да је то граница који о томе „то је граница” говори да је то граница. Да изван тога нема ништа. Да на граници не постоји било шта што није граница. Да границе нема баш тамо где је има.

Да не знамо шта је граница изван нашег споразума да је то граница. Да се о знаку „граница” мора одмах наставити и настављати без прекида и после наше смрти. Јер ако пре наше смрти не оставимо наследнике који ће нашу границу прихватити као своју, ону која јесте за неко време (да ли за вечност?), граница не би била граница, па би се у томе незнању дало живети веома лепо и удобно. Падао би снег и прекрио границу. Преко границе би пролазили људи и граничари. Настало би безгранично

време кретања без граница. Било би тако лако мислити о граници без језика. И о језику без границе. Писати отворено дело. Тумачење „то је граница” било би и само ново дело. Нетумачење. Али — како означити тумачење које није тумачење? Које је дело. Како *ѿо* означити, ћутећи, пишући отворени спис речима за речи које су неме?

ГАДАМЕРОВ ТЕКСТ

Нека је написано то што је написано. Нека остане тако. Промена која тражи страст према језику, друго исписивање записаног не мање је неодређено од ведрине сећања ма колико неспутано било.

Понављајуће исписивање крошње расутог терета смисла може бити део наше среће, део наше мутне снаге, успутне, као гранчица јоргована која није понављајуће ускрснуће но пут без пута, траг без трага, решеткасто приближавање почетку.

Понављајуће говорење део је нашег пронађеног озарења богохулног и тавног као шапат.

